

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. N.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného matkou L. V., nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2015, sp. zn. SZ/2140/2014/4S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/3678/15/4S-ÚSK, o příspěvek na péči

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2015, sp. zn. SZ/2140/2014/4S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/3678/15/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 23.9.2014, č.j. 104870/2014/CHM, jímž byl ode dne 1.8.2014 odejmut žalobci příspěvek na péči.

V žalobě uvedl, že podmínky příspěvku na péči splňuje, neboť potřebuje každodenní pomoc v mnoha oblastech života. Nevládá základní životní potřebu mobility, a to v důsledku postižení ADHD, poruchy aktivity a pozornosti, vady sluchu, vady zraku a vnitřního poranění kolenního kloubu a dále kvůli nemoci dýchací soustavy. Žalobce nevládá chůzi po nerovném povrchu, chůzi po chodníku s dlažebními kostkami, chůzi po chodníku s betonovým nerovným povrchem, chůzi po schodech nahoru a dolů zvládá špatně, musí se držet zábradlí, a když není zábradlí tak jiné osoby. Nevládá ani základní životní potřebu orientace, a to vzhledem k vadě sluchu i zraku, neboť má špatnou prostorovou orientaci. Bez brýlí není schopen rozeznat obrazové symboly, osoby, písemné texty, slova, písmena, špatně vidí vzdálenosti, špatně vidí výšku, neslyší trubení auta. Dále nevládá ani základní životní potřebu komunikace, neboť je schopen psaného projevu jen s brýlemi. Jelikož je vada sluchu

dlouhodobá od raného věku, snaží se odezírat, ale má problémy s pochopením významu některých slov. Nezvládá ani základní životní potřebu péče o zdraví, neboť není schopen dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky. Posudkoví lékaři nedostatečně vyhodnotili dopad onemocnění, resp. zdravotního postižení na uvedené schopnosti zvládat základní životní potřeby.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal o posouzení stupně závislosti posudkovou komisí MPSV (dále jen „posudková komise“). Mezi doloženými lékařskými nálezy nebyly rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro posudkový závěr. Posudkový lékař vždy hodnotí základní životní potřeby jako zvládnuté, jestliže jsou zvládnuté alespoň v přijatelném standardu. V posudkové komisi byl přítomen i odborník z oboru dětské neurologie a tato komise konzultovala nedoslýchavost s odborníkem ORL, proto žalovaný považuje posouzení stupně závislosti za úplné, objektivní a přesvědčivé, a proto z něho vycházel.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném od 1.1.2012 (dále jen „zákon o sociálních službách“).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.

Podle ustanovení § 10 zákona o sociálních službách u osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle ustanovení § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni

biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.

Podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Podle ustanovení § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2013, sp. zn. 6 Ads 17/2013, který je dostupný na www.nssoud.cz, který v obecné rovině dopadá i na daný případ, je uvedeno, že v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je povinností a v pravomoci odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.

Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je stěžejním důkazem, je tak třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 Ads 57/2009, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce učinil v dané věci sporným, zda zvládá či nikoliv základní životní potřeby mobility, orientace, komunikace a péče o zdraví vymezené pod písm. a), b), c), h) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu mobility považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu komunikace považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Podle uvedené vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

Jak plyne ze žalobou napadeného rozhodnutí, nezvládnutí základní životní potřeby péče o zdraví bylo žalobci přiznáno, a proto žalobní námitka v tomto směru je evidentně nedůvodná a soud se jí nebude zabývat.

Soud v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 25.2.2015 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobce ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Z posudku vyplývá, s jakými podklady bylo pracováno a že bylo mimo jiné vycházeno ze zpráv praktické lékařky MUDr. P., psychologického vyšetření PhDr. D., ambulance ORL a foniatrie a neurologického vyšetření MUDr. S. Dále byl zdravotní stav konzultován i s odbornou lékařkou ORL MUDr. L. dne 20.1.2015, kdy bylo zhodnoceno, že se v případě žalobce jedná o lehkou až středně těžkou nedoslýchavost.

Na základě lékařských zpráv a sociálního šetření dospěla posudková komise k závěru, že žalobce nemá poruchu orientace, posudkově významné omezení mobility, zraku, sluchu. Dosavadní hodnocení základních životních potřeb tělesná hygiena a osobní aktivity bylo vyhodnoceno jako nadhodnocené, neboť u žalobce absentuje funkční ztráta nebo těžké funkční postižení, žalobce je s intelektuálními schopnostmi v pásmu široké normy a nebylo u něj přítomno ani postižení pohybové.

Tento závěr posudkového komise je v souladu i se záznamem ze sociálního šetření ze dne 14.5.2014, v němž je mimo jiné uvedeno, že chodí do běžné třídy 8. ročníku základní školy. Do školy chodí sám, učí se průměrně, individuální vzdělávací plán nemá.

Zvládání základních životních potřeb mobility, komunikace a orientace je nutno hodnotit ve vztahu ke zdravým osobám stejného věku (viz ustanovení § 10 zákona o sociálních službách). Za zvládnuté se považují takové základní životní potřeby, jestliže jsou osobou zvládány za pomoci různých kompenzačních pomůcek (brýle, naslouchadla) v přijatelném standardu. Tento přijatelný standard však neznamena to samé jako zvládání základních životních potřeb zcela zdravým a ničím neomezeným jedincem, snížená kvalita výkonu některých základních životních potřeb tak nemůže založit nárok na příspěvek na péči. V případě, že by se změnil zdravotní stav žalobce, může dojít i k přehodnocení nároku na příspěvek na péči.

Lze tedy konstatovat, že soud shledává napadené rozhodnutí jako celek správné a založené na dostatečných podkladech spočívajících zejména v lékařských posudcích, sociálním šetření a nálezech ošetřujících lékařů. Posudek se vyjadřuje ke všem žalobcem sporovaným základním životním potřebám a vysvětluje i změnu hodnocení oproti předchozím rozhodnutím o příspěvku na péči. Soud tak nemá pochybnosti o přesvědčivosti, úplnosti a objektivnosti posouzení zdravotního stavu žalobce ve vztahu k nároku na příspěvek na péči.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. června 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová